

Daniels bok – nummer fyra

Lodet

Jeff Pippenger

2023-11-27

Vi behandlar de ”sju tiderna” i Tredje Moseboken tjugosex så som de framställs i Daniels bok. Vi gör det därför att en av de profetiska kännetecknen hos de ”sju tiderna” är att de representerar den ”stöttesten” som byggnadsarbetarna förkastade. Jag definierar den stöttesten som framställs i Skrifterna som en sanning som kan ses, men inte blir sedd. För dem som ser den är den dyrbar, men för dem som inte ser den är den inte bara det som de snavar på, utan också den sten som krossar dem till stoft.

När Kristus framställde den sten som byggnadsarbetarna förkastade, angav Han att hörnstenen skulle bli hörnets ”huvud”. Budskapet om den förkastade stenen i Skrifterna har alltid att göra med att Gud går förbi ett tidigare förbundsfolk, samtidigt som Gud ingår förbund med ett folk som tidigare inte hade varit Guds folk.

Jesus sade till dem: Har ni aldrig läst i skrifterna: Den sten som byggnadsarbetarna förkastade har blivit hörnstenen; detta är Herrens verk, och det är underbart i våra ögon? Därför säger jag er att Guds rike skall tas ifrån er och ges åt ett folk som bär dess frukt. Och den som faller på denna sten skall krossas; men den som stenen faller på, honom skall den mala till stoft. Matteus 21:42–44.

Den första ”tidsprofetia” som William Miller genom de heliga änglarna leddes till var ”de sju tiderna” i Tredje Moseboken tjugosex. Laodiceisk adventism inledde processen att riva ned de grundläggande sanningar som Herren sammanfogade genom Millers tjänst genom att förkasta den allra första av Millers upptäckter. Naturligtvis är varje profetisk framställning av en helig grundval en framställning av Kristus, som är ”Stenen”, så förkastandet av ”de sju tiderna” år 1863 anger inte bara början på processen att förkasta de grundläggande sanningarna, det utgör också ett förkastande av Kristus. Liksom i Kristi vittnesbörd om den förkastade stenen identifierar också Petrus att en av de profetior som är förbundna med grundstenen är att den slutligen skulle bli ”hörnets huvudsten”.

Därför heter det också i Skriften: Se, jag lägger i Sion en utvald, dyrbar hörnsten; och den som tror på honom skall inte komma på skam. För er som tror är han alltså dyrbar; men för dem som är olydiga har den sten som byggnadsarbetarna förkastade blivit en hörnsten, och en stöttesten och en klippa till anstöt för dem som stöter sig på ordet genom sin olydnad; till detta var de också bestämda. Men ni är ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk, för att ni skall förkunna hans härliga gärningar, han som har kallat er ut ur mörkret in i sitt underbara ljus. Ni som förut inte var ett folk är nu Guds folk; ni som inte hade fått barmhärtighet har nu fått barmhärtighet. 1 Petrus 2:6–8.

Grundstenen i adventismens begynnelse blir till hörnstenen. Jesaja står i samklang med Kristus och Petrus, och Jesaja använder grundstenen för att framställa ett förbundsfolk som blir åsidosatt till förmån för ett nytt förbundsfolk. I sitt vittnesbörd framställer han en grupp som har slutit förbund med döden och som har tagit emot en lögn. Den lögn de tar emot är den lögn som Paulus identifierar som orsak till den kraftiga villfarelse som kommer över dem som sluter förbund med döden, därför att de inte tog emot kärleken till sanningen.

Hör därför Herrens ord, ni bespottare, som råder över detta folk som är i Jerusalem. Eftersom ni har sagt: Vi har slutit ett förbund med döden, och med dödsriket har vi träffat en överenskommelse; när den översvämmande gisseln far fram, skall den inte nå oss; ty vi har gjort lögnen till vår tillflykt, och under falskheten har vi gömt oss: Därför säger Herren Gud så: Se, jag lägger i Sion till en grund en sten, en beprövad sten, en dyrbar hörnsten, en fast grundval: den som tror skall inte hasta. Och jag skall göra rätten till mätsnöre och rättfärdigheten till lod; och haglet skall sopa bort lögnens tillflykt, och vattnen skall översvämma gömstället. Och ert förbund med döden skall göras om intet, och er överenskommelse med dödsriket skall inte bestå; när den översvämmande gisseln far fram, då skall ni bli nedtrampade av den. Jesaja 28:14–18.

De ”sju tiderna” har dolts under falskheter, och när Gud går förbi sitt tidigare förbundsfolk och ingår förbund med de etthundrafyrtiofyra tusen, skall den sten som tidigare var den förkastade hörnstenen uppstiga till att bli hörnets ”huvud”. För dem som förstår denna sanning är den dyrbar, och för dem som inte gör det krossar den sten som blir hörnets huvud dem inte bara, utan blir också, bildligt talat, deras gravsten.

I Daniels bok, i kapitel åtta och vers nitton, finner vi vredens ”slut”, vilket därmed visar att det också måste finnas ett ”första slut” på vreden. Tidsperioden från 677 f.Kr. till den 22 oktober 1844 representerar den tidsperiod under vilken helgedomen (och härskaran) skulle bli nedtrampad. Men påvedömet skulle ha framgång till dess att vreden var fullbordad, enligt Daniel kapitel elva, vers trettiosex. Om vredens slut i kapitel åtta representerar slutet på en tidsperiod, då representerar också vredens slut i kapitel elva slutet på en tidsperiod. Detta är vad Bibeln tydligt lär, fastän denna sanning har blivit övertäckt med lögn av dem som har slutit förbund med döden.

Slutet på båda förbittringarna representerar slutet på en identisk tidsperiod, ty båda var en uppfyllelse av samma förbannelse om tvåusen femhundratjugo år av förskingring, fångenskap och slaveri. Det norra riket drabbades först av ”sju tiders” förskingring, fångenskap och slaveri, när Assyriens kung år 723 f.Kr. förde dem i fångenskap. Det södra riket drabbades av samma öde år 677 f.Kr. Jeremia bekräftar detta faktum.

Israel är ett skingrat får; lejonen har drivit honom bort. Först har kungen i Assyrien uppslukat honom, och sist har denne Nebukadnessar, kungen i Babylon, krossat hans ben. Jeremia 50:17.

Jeremia identifierar en fortskridande dom. Assyrierna förde bort det norra riket år 723 f.Kr.; därefter förde de Manasse till Babylon, deras huvudstad, år 677 f.Kr. Sedan förde Nebukadnessar bort Jojakim och markerar därmed början på de sjuttio åren av fångenskap år 606 f.Kr. Därefter förde Nebukadnessar bort Sidkia och förstörde Jerusalem år 586 f.Kr.

Det södra riket hade varnats för att de skulle drabbas av samma öde som det norra riket om de fortsatte i sitt uppror. Domen över det norra riket skulle fullbordas över det södra riket, och symbolen för denna dom var en mätsnöre som skulle spännas ut över Juda. I Jesajas vittnesbörd var det helt enkelt ”mätsnöret”, men i följande avsnitt är ”mätsnöret” ”Samarias mätsnöre”.

Därför säger Herren, Israels Gud, så: Se, jag låter en sådan olycka komma över Jerusalem och Juda, att det skall ringa i båda öronen på var och en som hör därom. Och jag skall sträcka över Jerusalem Samarias mätsnöre och Ahabs hus lod; och jag skall torka Jerusalem, såsom en man torkar ett fat, torkar det och vänder det upp och ned. Och jag skall överge kvarlevan av min arvedel och ge dem i deras fienders hand; och de skall bli till rov och plundring för alla sina fiender; därför att de har gjort det som var ont i mina ögon och väckt min vrede, från den dag då deras fäder drog ut ur Egypten ända till denna dag. 2 Kungaboken 21:12–15.

Det finns två profetiska uttryck i de nyss anförda verserna som måste beaktas. Det första är att öronen skall domna, och det andra är lodet. I dessa verser identifieras också Samarias mätsnöre som Ahabs hus’ lod. Mätsnöret och lodet är domsredskap som används i byggnadsprocessen. I verserna visar de att samma dom som verkställdes mot det norra riket, framställt som Samaria och Ahabs hus, skulle komma över Juda och Jerusalem. När varningen framlades hade Israels norra rike redan blivit invaderat, erövrat, förstört och bortfört i slaveri. Budskapet om Guds dom får öronen att domna hos dem som hör varningen. Både lodet och öronens domnande förekommer tre gånger vardera i Skriften. I varje fall representerar de Guds förbittring mot sitt eget folk.

Och Herren kom och ställde sig där och ropade som de andra gångerna: »Samuel, Samuel!» Då svarade Samuel: »Tala, ty din tjänare hör.» Och Herren sade till Samuel: »Se, jag skall göra en sak i Israel, så att det skall ringa i båda öronen på var och en som hör det. På den dagen skall jag fullborda mot Eli allt det som jag har talat om hans hus; när jag börjar, skall jag också göra slut.» 1 Samuelsboken 3:10–12.

Störtandet av Elis hus är den profetia som skulle få båda öronen att ringa hos var och en som hörde den. Öronens ringande symboliserar, på Samuels tid, förbipasserandet av Elis hus. Uppfyllelsen av den förutsägelse som gavs åt Samuel var störtandet av Elis hus och upprättandet av Samuel som profet. Samuel representerar ett folk som, såsom Petrus säger, förr inte var Guds folk, men nu är det, ty när Samuel blev upprättad som profet, blev Elis hus förstört. Jeremia förkunnar också en dom över Jerusalems ledarskap som får öronen att ringa.

Och säg: Hör Herrens ord, ni Juda kungar och ni Jerusalems invånare. Så säger härskarornas Herre, Israels Gud: Se, jag skall låta olycka komma över denna plats, så att det skall ringa i öronen på var och en som hör det. Jeremia 19:3.

Alla tre hänvisningarna till kliande öron är förknippade med ett förbundsfolk som har slutit ett förbund med döden och därefter blir invaderat, besegrat, förstört, kringspritt och fört i slaveri. De kliande öronen är en symbol för domen under Guds vrede, och symbolen för den domen framställs också tre gånger i Skrifterna med ordet ”lod”. Vi har redan läst det i Andra Kungaboken och Jesaja, men det finns ytterligare en hänvisning till ”lod” i Skrifterna, och i den hänvisningen är ordet lod översatt från ett annat hebreiskt ord än i de två föregående hänvisningarna.

Och ängeln som talade med mig kom åter och väckte mig, såsom en man väcks ur sin sömn, och sade till mig: Vad ser du? Och jag sade: Jag har sett, och se, en ljusstake helt av guld, med en skål ovanpå den, och dess sju lampor därpå, och sju rör till de sju lamporna, som är ovanpå den. Och två olivträd stod bredvid den, det ena på högra sidan om skålen och det andra på dess vänstra sida. Då tog jag till orda och sade till ängeln som talade med mig: Vad är detta, min herre? Då svarade ängeln som talade med mig och sade till mig: Vet du inte vad detta är? Och jag sade: Nej, min herre. Då svarade han och sade till mig: Detta är Herrens ord till Serubbabel: Inte genom styrka, inte genom kraft, utan genom min Ande, säger Herren Sebaot. Vem är du, du stora berg? Inför Serubbabel skall du bli till en slätt. Och han skall föra fram slutstenen under höga rop: Nåd, nåd över den! Och Herrens ord kom vidare till mig och sade: Serubbabels händer har lagt grunden till detta hus; hans händer skall också fullborda det. Och du skall förstå att Herren Sebaot har sänt mig till er. Ty vem har föraktat den ringa begynnelsens dag? De skall glädja sig när de ser lodsänket i Serubbabels hand, dessa sju, som är Herrens ögon, vilka far omkring över hela jorden. Då svarade jag och sade till honom: Vad är dessa två olivträd på högra sidan om ljusstaken och på dess vänstra sida? Och jag tog åter till orda och sade till honom: Vad är dessa två olivkvistar som genom de två gyllene rören tömmer ut den gyllene oljan ur sig själva? Och han svarade mig och sade: Vet du inte vad detta är? Och jag sade: Nej, min herre. Då sade han: Dessa är de två smorda, som står inför hela jordens Herre. Sakarja 4:1–14.

Ordet som översätts med ”lod” i Andra Kungaboken och Jesaja tjugoåtta är ”mishqâl”, och det betyder en vikt. I båda avsnitten skulle en vikt (lod) fogas till linjen. Vikten är det som används i en våg och representerar dom. Linjen med en vikt är en domslinje. Samarias linje var perioden av ”sju tider”, eller två tusen fem hundra tjugo år. Samma tidsperiod skulle läggas på det södra riket, liksom den hade kommit över det norra riket. Slutet på endera linjen identifieras i Daniels bok som antingen slutet på den sista harmen eller slutet på den första harmen. Perioden framställs i Daniel som den tid då Jerusalem och härskarorna skulle bli nedtrampade av de två förödande makterna, hedendomen och påvedömet. Båda perioderna skulle börja när deras respektive huvudstäder invaderades, erövrades, förstördes och deras invånare fördes bort i slaveri.

Men i Sakarja bildas ordet ”lod” genom en sammansättning av två hebreiska ord. Det första ordet är ”’eben”, och det betyder ”att bygga”, och det betyder också ”en sten”. Det betyder ”en byggnadssten”. Detta ord sammanfogas sedan med det hebreiska ordet ”bedîyl”, som betyder ”att dela eller åtskilja”. ”Lodet” i Sakarja är den sten som man bygger på och som åstadkommer åtskillnad och delning. Delningen sker mellan två klasser av tillbedjare: den ena klassen, som gläder sig när de ser stenen, gör den till hörnstenen i sitt hörn och bygger på den, och den andra, som inte ser den, förkastar den, snavar över den och slutligen krossas av den, varefter den blir deras huvudsten eller gravsten. Den ena klassen sluter ett förbund med livet, den andra ett förbund med döden.

I berättelsen om Sakarja hade det forntida Israel just kommit ut ur Babylon för att återuppbygga och återställa Jerusalem. Serubbabel blev utsedd till ståthållare och skulle leda arbetet. Han lade grundstenen i början av arbetet, och han satte dit slutstenen, eller hörnstenen, vid arbetets slut. Serubbabel betyder ”Babylons avkomma”. Alla profetiorna identifierar de sista dagarna, och

Serubbabels namn är symbolen för historien om den första ängels budskap när grundstenen lades, och hans namn är också symbolen för den tredje ängels budskap, när slutstenen, eller hörnstenen, sätts på plats. Manifestationen av den Helige Andes utgjutelse i antingen den första rörelsen eller den andra rörelsen framställs genom Serubbabels namn (Babylons avkomma), ty det representerar det budskap som kallar den slutliga generationen av "Babylons avkomma" att komma ut. Det representerar midnattsropets budskap som ägde rum i den första rörelsen och som står i begrepp att äga rum i den sista rörelsen av det höga ropet.

De två olivträden, de två olivkvistarna och de två smorda som representerar de kärll i vilka de två gyllene rören tömmer oljan:

"De smorda som står inför hela jordens Herre har den ställning som en gång gavs åt Satan såsom beskyddande kerub. Genom de heliga varelser som omger hans tron upprätthåller Herren en ständig förbindelse med jordens invånare. Den gyllene oljan representerar den nåd genom vilken Gud håller de troendes lampor försedda, så att de inte skall fladdra och slockna. Om inte denna heliga olja utgöts från himlen i budskapen från Guds Ande, skulle ondskans makter ha fullständig kontroll över människorna.

"Gud vanäras när vi inte tar emot de budskap som han sänder oss. Därigenom avvisar vi den gyllene olja som han vill utgjuta i våra själar för att vidareförmedlas till dem som är i mörker. När ropet ljuder: 'Se, brudgummen kommer; gå ut för att möta honom', kommer de som inte har tagit emot den heliga oljan, som inte har vårdat Kristi nåd i sina hjärtan, att finna, liksom de fåvitska jungfrurna, att de inte är redo att möta sin Herre. De har inte i sig själva makt att få tag i oljan, och deras liv går till spillo. Men om man ber om Guds Helige Ande, om vi vädjar såsom Mose gjorde: 'Låt mig se din härlighet', då blir Guds kärlek utgjuten i våra hjärtan. Genom de gyllene rören kommer den gyllene oljan att meddelas oss. 'Inte genom styrka, inte genom kraft, utan genom min Ande, säger Herren Sebaot.' Genom att ta emot de klara strålarna från Rättfärdighetens Sol lyser Guds barn som ljus i världen." Review and Herald, 20 juli 1897.

Sakarja hade upprepade gånger frågat vilka de två olivträden var och riktade därigenom uppmärksamheten på de olika symbolerna för de två vittnena. Syster White identifierar de två olivträden som de två vittnena i Uppenbarelseboken elva.

"Beträffande de två vittnena förklarar profeten vidare: 'Dessa är de två olivträden och de två ljusstakarna som står inför jordens Gud.' 'Ditt ord', sade psalmisten, 'är mina fötters lykta och ett ljus på min stig.' Uppenbarelseboken 11:4; Psaltaren 119:105. De två vittnena representerar Skrifterna i Gamla och Nya testamentet." The Great Controversy, 267.

Sakarja hade velat förstå vilka dessa två vittnen var. I den franska revolutionen var de Gamla och Nya testamentet. De framställdes som Mose och Elia, vilka dödades på gatan av vilddjuret som steg upp ur avgrunden. De representerar Future for Americas tjänst, som dödades den 18 juli 2020.

I början av kapitlet, efter att Sakarja har väckts, när de döda, torra benen förs samman men ännu inte har fått liv, frågar Gabriel: "Vad ser du?" Sakarja beskriver vad han har sett och frågar sedan: "Vad är dessa, min herre?" Gabriel betonar ämnet för frågan genom att besvara Sakarjas fråga med

en fråga. Han frågar Sakarja: "Förstår du inte vad dessa är?" Gabriel svarar därefter: "Detta är Herrens ord till Serubbabel: Inte genom styrka, inte genom kraft, utan genom min Ande, säger Herren Sebaot."

Det ord från Herren som gavs till Serubbabel var: "Inte genom styrka, inte genom kraft, utan genom min Ande. Vem är du, du stora berg? Inför Serubbabel skall du bli till en slätt; och han skall föra fram huvudstenen med jubelrop: Nåd, nåd över den."

Serubbabel, ståthållaren, representerar det sändebud som bereder vägen i den begynnande och avslutande historien, inför vilket berget blir till en slätt. Jesaja identifierar samme sändebuds verk och säger att han skall "bereda åt vår Gud en banad väg i öknen" och att han skall låta "varje dal" "upphöjas". Han skall också låta "varje berg och kulle" "sänkas", ty det "stora berget" framför ståthållaren Serubbabel "skall bli till en slätt".

William Millers budskap om de "sju tiderna" gavs honom av Gud. Serubbabel representerar William Miller, som lade grundstenen till de "sju tiderna", och han representerar också de händer som "skall föra fram huvudstenen" under "jubelrop: Nåd, nåd över den." Fördubblingen av ordet "nåd" representerar Midnattsropets budskap. "Jubelropet" representerar samma budskap som återges genom den tredje ängelns höga rop, och "ropandet" representerar Midnattsropet. Hela avsnittet handlar om Midnattsropets budskap. Det handlar om jungfrurna som sov i döden på gatorna i Uppenbarelsboken elva, vilken löper genom de döda, torra benens dal. Det handlar om uppståndelsen av de döda, torra benen, och det handlar om den profetiska rollen hos "lodet" som de visa jungfrurna ser och som får dem att glädja sig.

Sedan säger Sakarja: "dessutom". Dessutom innebär att det följande avsnittet läggs ovanpå det föregående avsnittet. Det är en hänvisning till den profetiska principen rad på rad. Den föregående dialogen identifierade Guds folks uppvaknande vid midnatt, representerat av Sakarja. Den föregående dialogen betonade upprepade gånger Guds folks önskan i de sista dagarna att förstå vilka de två vittnena i Uppenbarelsboken elva är. Den föregående dialogen identifierade att Serubbabel representerar verket i den första rörelsen och även verket i den sista rörelsen. Den identifierade att Serubbabels "händer" (som representerar mänsklig makt) skulle lägga grundstenen och huvudstenen, men att hans händers verk blev och blir fullbordat endast genom Hjälparens gudomliga kraft.

Den dialog som följde, vilken skall placeras över den föregående dialogen, visar att när "Serubbabels händer" fullbordar verket, då skall Guds folk i de sista dagarna "förstå att Herren" "har sänt" Gabriel, ljusbäraren, "till" Guds folk. De skall känna igen den himmelska kommunikationsprocess som är den första sanning som framställs i samband med Jesu Kristi uppenbarelse. Att förkasta Serubbabels budskap och verk är att förkasta det budskap som kommer från Gabriel, vilket han mottog från Kristus, vilken i sin tur mottog det från Fadern.

Därpå definieras de två klasserna av tillbedjare. Den ena klassen "har föraktat den ringa begynnens dag?" Den andra klassen "skall glädja sig" när de "får se lodstenen i Serubbabels hand tillsammans med dessa sju", vilka "är Herrens ögon, som far omkring över hela jorden". De som föraktar den ringa begynnens dag, föraktar William Millers historiska verk, såsom det

framställs genom ”lodstenen”. De ställs i kontrast till dem som gläder sig när de ser ”lodstenen” i Serubbabels händer. Sakarjas ”lodsten” är byggnadsstenen som åstadkommer en åtskillnad. Den ena klassen föraktar ”lodstenen”, ty de vägrar att se att ”lodstenen” i Serubbabels hand är tillsammans med ”dessa sju”. Ordet ”sju”, som står tillsammans med ”lodstenen”, är samma hebreiska ord som översätts med ”sju gånger” i Tredje Moseboken tjugosex.

Därefter upprepar Sakarja det faktum att han, när han vaknar, inte vet vilka de två vittnena är. Han frågar därför ännu en gång: ”Vad är dessa två olivträd?” Han upprepar det åter och frågar: ”Vad är dessa två olivkvistar, vilka genom de två gyllene rören tömmer ut den gyllene oljan ur sig själva?” Och Gabriel eftertrycker frågan genom att ännu en gång besvara Sakarjas fråga med en fråga: ”Vet du inte vad dessa är?” varpå Sakarja svarar: ”Nej.” Gabriel säger då: ”Dessa är de två smorda, som står inför hela jordens Herre.”

Kapitlet börjar med att Gabriel väcker Sakarja ur hans sömn. Sakarja representerar därför de jungfrur som väcks vid midnatt, och när dessa jungfrur väcks framställs de såsom burna av en överväldigande börda att förstå vad de två vittnena i Uppenbarelseboken kapitel elva representerar. Alla Bibelns böcker möts och fullbordas i Uppenbarelseboken. Alla profeterna är överens med varandra, ty Gud är inte oordningens upphovsman. Alla profeterna talar mer om de sista dagarna än om de dagar i vilka de levde.

Gabriel tillämpar Alfa- och Omega-principen genom att ange att Serubbabel kommer att påbörja och avsluta arbetet med att bygga templet. Hans verk framställs som att han lägger grundstenen i början och huvudstenen i slutet. Serubbabel representerar milleriternas rörelse och Future for America-rörelsen.

Det som Gabriel framställer för Sakaria är att Midnattsropets verk, vare sig det sker i den förste ängels rörelse eller i den tredje ängels rörelse, fullbordas genom den Helige Andes kraft.

Medan de låg döda på gatan gladde sig världen över deras döda kroppar, men när de uppstod greps världen av fruktan, och de gladde sig. De gläder sig därför att de ser lodet av dessa ”sju tider” i Serubbabels hand. Lodet är den sten som man bygger på, vilken skiljer de visa från de dåraktiga.

Sakarja säger inte ”de sju”, han säger ”dessa sju”. De ser både tvåtusen femhundra och tjugofem år av förskingring. Ordet som översatts med ”sju” är samma ord som översätts med ”sju gånger” i Tredje Moseboken tjugosex, och representerar ”förbannelsen” av slaveri som kom över både det norra och det södra riket i Israel. Daniels bok identifierar ”dessa sju” som en första och en sista harm.

Grundstenen som lades av William Miller var ”de sju tiderna”, och huvudstenen som lades av den tredje ängels rörelse är ”de sju tiderna”. De som gläder sig när de ser ”de sju” i Midnattsropets väckelse i de sista dagarna, kommer att bevittna en åtskillnad och avskiljning mellan det dyrbara och det usla. Det dyrbara kommer att glädja sig när det träder in i full enhet, och det usla kommer att alltför sent inse att det inte har den olja som har kommit ned genom de två gyllene rören. Den sanning som orsakar glädje för den ena klassen kommer att vara en stötesten för den andra klassen, fastän den stod till buds att se för alla som var villiga att se.

Liksom de ”sju tiderna” blev ett prov i begynnelsen år 1856, när den filadelfiska adventismen övergick till den laodiceiska adventismen, är de ”sju tiderna” återigen ett prov vid avslutningen, just där den laodiceiska adventismen övergår till den filadelfiska adventismen. Provet i begynnelsen misslyckades man med år 1863 genom förkastandet av den bibliska läran om de ”sju tiderna”. De som misslyckas med provet vid avslutningen år 2023 kommer att göra det därför att de förkastar den erfarenhet som fordras genom det botemedel som identifieras av de ”sju tiderna” i Tredje Mosebok tjugosex.

Det var viktigt att fastställa att Daniels bok fullt ut bekräftar de ”sju tiderna”, innan vi börjar betrakta det profetiska budskapet i de sex första kapitlen i Daniels bok, ty kapitel fyra och fem handlar om de ”sju tiderna”, och de anger början och slutet för de två hornen på jordens vilddjur i Uppenbarelseboken kapitel tretton.

Vi kommer att inleda vår behandling av dessa första sex kapitel i nästa artikel.

”Det ljus som Daniel fick från Gud gavs särskilt för dessa sista dagar. De syner han såg vid Ulai och Hiddekel, Shinars stora floder, håller nu på att gå i uppfyllelse, och alla de händelser som förutsagts skall snart inträffa.

”Betrakta omständigheterna för den judiska nationen när Daniels profetior gavs.

”Låt oss ägna mer tid åt studiet av Bibeln. Vi förstår inte Ordet så som vi borde. Uppenbarelseboken inleds med en uppmaning till oss att förstå den undervisning som den innehåller. ”Salig är den som läser och de som hör orden i denna profetia”, förklarar Gud, ”och bevarar det som är skrivet däri, ty tiden är nära.” När vi som folk förstår vad denna bok betyder för oss, kommer en stor väckelse att visa sig ibland oss. Vi förstår inte fullt ut de lärdomar som den förmedlar, trots den uppmaning vi har fått att rannsaka och studera den.

”Förr har lärare förklarat att Daniel och Uppenbarelseboken var förseglade böcker, och folket har vänt sig bort från dem. Den slöja vars skenbara hemlighetsfullhet har hindrat många från att lyfta den, har Gud själv dragit undan från dessa delar av sitt ord. Själva namnet

”Uppenbarelse” motsäger påståendet att den är en förseglad bok. ”Uppenbarelse” betyder att något av vikt uppenbaras. Sanningarna i denna bok är riktade till dem som lever i dessa sista dagar. Vi står, med slöjan undanröjd, på de heliga tingens heliga plats. Vi skall inte stå utanför. Vi skall gå in, inte med vårdslösa, vanvördiga tankar, inte med förhastade steg, utan med vördnad och gudsfruktan. Vi närmar oss den tid då profetiorna i Uppenbarelseboken skall uppfyllas.” Testimonies to Ministers, 113.